

ВОЛИНЬСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину помісну Українську
православну церкву!

Часопис Волинської єпархії
Православної церкви України

№ 11 (216), листопад 2022 р.

Малий прислужник із с. Куликовичі Маневицького деканату (Луцький р-н)
під час престольного свята, яке очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.
Докладніше про подію – на с. 8

—З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

13 листопада – преподобних Спиридона і Никодима

Цього дня маємо по-особливому ставитися до звичного церковного атрибуту – проскури. Адже за святим хлібом стоять конкретні люди – пекарі, благословенні Господом його створювати. Яскравими взірцями відданості справі випікання проскур є два святих – Спиридон і Никодим.

Блаженний Спиридон був простим і неграмотним чоловіком. Але маючи в серці своєму духовну премудрість і страх Божий, він прийшов до Києво-Печерського монастиря і приступив до чернечого життя. Тут почав вчитися читати книги, хоча був немолодий літами. Вивчив напам'ять увесь Псалтир. Отож недаремно йому доручили богоприємний послух – пекти хліби, принесені до Божественної літургії, на Таїнство. Разом з тим, працюючи в пекарні, не відминив свого духовного труда. Коли рубав дрова чи мів тїсто, мав на вустах псалми і за звичаєм щодня завершував читання Псалтиря напам'ять.

Одного разу цей блаженний, як звичайно, розвів огонь, щоб пекти проскури, але від полум'я, яке вирвалося, загорілась покрівля келії. Тоді пекар, узявши свою мантию, закрив нею отвір печі та, зав'язавши рукави волосяниці (сорочки з кінського волосу), побіг з нею до колодязя, наповнив її водою і, поспішно повертаючись, кликав брата, щоб допомогли йому гасити. Браття, прибігши, побачили дивну річ: мантия, якою блаженний закрив отвір печі, не згоріла, і вода, якою погасили пожежу келії, не витекла з волосяниці. Тож гучно прославили Бога!

Був у Спиридона помічник Никодим, який у всьому мав з ним одностайність, і в молитві, і в ручному труді. Обидва ревно послужили Богові й ближньому, випікаючи проскури три десятиліття і, віримо, заслужили достойне місце у Царстві Небесному.

Мощі святих Спиридона й Никодима покояться у Ближніх печерах.

Віталій КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку чи на монітор

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – корисний засіб у духовному житті православного християнина. Щоб ця релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Індекс у каталозі обласної періодики – 91241.

Ця ж газета в електронному вигляді, архів її основних публікацій, радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslaviavolyni.org.ua

ХРОНІКА

Хай спочиває з Богом
старший солдат Юрій Сапожник

Чин похорону бійця в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці очолив декан протоіерей Микола Нецькар 21 вересня.

У слові душпастир зазначив, що сьогодні ми стаємо на коліна перед воїном, який віддав своє життя за родину, за Україну, щоб вона була вільною і незалежною. Будемо завжди молитися за героя. Ми кажемо: «Герої не вмирають!» Так, вони у нашій пам'яті. Нехай дорога до місця його спочинку не заросте бур'янами забуття. А наспів «Царство Небесне» хай супроводжує до вічної радості.

Юрій Михайлович Сапожник, 1978 року народження, призваний на військову службу за мобілізацією 10 березня на посаду стрільця-зенітника. Загинув 13 вересня під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Опитне Покровського району Донецької області.

У Ковелі відбувся
молитовний сніданок за мир

Декан Свято-Дмитрівського округу протоіерей Анатолій Александрук та військові капелани Ковельського благочиння 23 вересня побували на міжконфесійному заході задля перемоги.

Його розпочали діти з молитви «Отче наш». Опісля відбулася хвилина мовчання. Присутні згадали поіменно всіх земляків-воїнів, які загинули, захищаючи Вітчизну. Капелани помолилися за бійців, а о. Анатолій на завершення – за Україну.

Водночас проведено благодійний збір коштів для потреб Збройних сил України (зокрема, на придбання автомобільних шин для 14-ї ОМБ ім. Князя Романа Великого).

Учасниками заходу були представники різних юрисдикцій, конфесій, влади.

Провели в останню путь
солдата Віталія Пшитюка

Відспівування в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці 24 вересня очолив староста протоіерей Володимир Подолець.

У надгробному слові душпастир сказав, що ми нині прощаємося з патріотом України, якому би ще жити й жити. Але так не сталося... Воїн зробив свій вибір – боронити Вітчизну, сім'ю. Це його посвятило Творцеві, який обрав для нього таку місію – величну і складну. Нам це треба прийняти і молитися за жертвову душу героя, бо вона нині серед нас.

Віталій Пшитюк, 1991 року народження, лучанин, був призваний на військову службу за мобілізацією. Загинув 19 вересня поблизу населеного пункту Білогірка Херсонської області.

Похоронили героя на Алеї почесних поховань міського кладовища біля с. Гаразджа.

Волинські паломники молилися
на Святій землі

21–28 вересня відбулася проща до Святої землі, яку очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Прочани вознесли молитви за перемогу наших Збройних сил та досягнення справедливого миру, процвітання України, здоров'я цивільних і військових, а також спокій душ полеглих. Богомольці відвідали Єрусалим, Віфлеєм, Назарет, Канну Галілейську, Йордан, Єрихон, Капернаум, гору Фавор, монастирі Юдейської пустелі та багато інших святинь.

Удень Воздвиження чесного і животворчого хреста Господнього волиняни долучилися до богослужіння в Єрусалимі, а після нього пройшли хресною дорогою.

Прошу організувала епархіальна паломницька служба «Україна» (керівник Лариса Савчук).

Знову втрачає у Луцьку попрощалися
з двома захисниками

Відспівування воїнів Олександра Сака й Анатолія Панасюка очолив у кафедральному Троїцькому соборі староста протоіерей Володимир Подолець 28 вересня.

У скорботному слові отець зазначив, що відчуємо біль втрати, прощаючись із кращими. Герої вчинили так, як і належить справжнім мужнім чоловікам, маючи сильний дух і віру. Тож нехай ніколи не зітреться пошана до їхнього подвигу з нашої пам'яті.

Разом молилися: близькі, друзі, побратими, представники влади, неабайдужі лучани.

Неділя 22-га після П'ятдесятниці.
Про багача і Лазаря

Цього дня Церква пропонує для роздумів притчу, котра містить лише у євангеліста Луки (16:19–31) й оповідає про взаємопов'язаність, протягом життя та після смерті, між не названим на ім'я багатцем та жебраком Лазарем.

Лаконічно чітка оповідь знайомить нас із багатієм, який жив у розкошах, і злидарем, який у немочі лежав біля воріт вельможі та сподівався хоч на крихти із його столу. Але, прийшов час померти – і Лазарь вознісся на небеса, в лоно Авраамове. Відійшов у вічність і багач, однак опинився в пеклі. Саме там прийшло до нього прозріння і він попросив Авраама, щоб той дозволив Лазарю порятувати його ковтком води. Проте почув на це: «Згадай, що ти одержав уже блага твої за життя твого, а Лазарь – тільки зло; отже, тепер він тут тішитися, а ти страждаєш» (Лк. 16:25).

Багатій не втрачав надії та спромігся на ще одне прохання: «так благаю тебе, отче, пошли його в дім батька мого. Маю бо п'ятьох братів, нехай засвідчить їм, щоб і вони не прийшли в це місце муки» (Лк. 16:27–28). Та і цього разу йому пояснили, що тут кожен пожинає те, що заслужив. Більше того – якби навіть уявити собі, що таке можливо, то чи повірять Лазарю його брати?

Олександр Андрійович Сак, 1993 року народження, був призваний на військову службу за мобілізацією 30 березня. Загинув 22 вересня поблизу Опитного на Донеччині.

Анатолій Павлович Панасюк, 1964 року народження, був мобілізований 5 квітня. Загинув 24 вересня поблизу Бахмута на Донеччині.

Олександра Сака похоронили в м. Володимирі, Анатолія Панасюка – на Алеї почесних поховань міського кладовища поблизу с. Гаразджа.

Свято Віри, Надії, Любові та Софії
в Маневичах

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл з нагоди престольного празника очолив Божественну літургію у церкві на честь цих святих мучениць.

30 вересня разом із керуючим єпархією служили: маневичький декан протоіерей Андрій Закидальський, настоятель протоіерей Михайло Мельничук, інше духовенство.

У слові високопреосвященний зазначив, що Божі угодниці Віра, Надія, Любов і Софія своїм життям показали, як належить жити на землі. Життя людини – це час випробувань. Одна половина – радість, а друга – скорботи. Маємо радіти з результатів своєї праці, не сумувати.

Ще до написання Десяти Божих заповідей люди жили за законами совісті. Совість, як сказав владика, це спільне бачення Творця і людини як подобі Божої. Тобто це закон любові, закон, що дає можливість шукати Бога.

Церковними відзнаками нагороджено жертводавців і активних парафіян, зокрема тих, які нині найбільше допомагають ЗСУ.

Місцева художниця Оксана Деркач на подвір'ї Божого дому організувала експозицію

«...Якщо Мойсея і пророків не слухають, то хоч би хто і з мертвих воскрес, не повірять» (Лк. 16:31).

Уже вкотре ми впізнаємо у мудрих притчах ознаки сучасного гріховного життя. У цьому сюжеті описано домовляння і певне «залагодження справи». Мовляв, попередньо хоча б моїх близьких, аби врятувати їх від спокутування земних гріхів. А хіба ж вони цього не знають? Авжеж знають, але не зважають на Божі закони, ігнорують їх і живуть за власними. Та якщо у світському житті щось і можна приховати, залагодити, підтасувати, то тут – аж ніяк. Вирок Небесного Судді є однозначним і перегляду не підлягає.

Виникає питання: чому ж тоді у нашому суспільстві панує стільки несправедливості, яка минає для грішників безкарно? Уся справа в тім, що світські органи правосуддя не мають такого всевидячого ока, як Господь, і дуже часто піддаються на вмовляння багатців про «умовність покарання».

Прочитавши цю притчу, вкотре пересвідчуємося в мудрості Божих законів, за якими потрібно узгоджувати земне буття. Кожен вірянин повинен вирішити для себе: чи достатньо для Царства Небесного про це тільки знати, чи й виконувати зрозумілі Господні вимоги.

Віталій КЛИМЧУК

своїх робіт, серед яких, наприклад, копія чудотворної ікони Тростянецької Божої Матері та образи для майбутнього іконостаса цього храму.

Того ж дня волинськими письменниками тут проведено книжкову виставку-продаж, а також благодійний ярмарок, який влаштували вихованці парафіяльної недільної школи. Діти, продаючи власні вироби (випічка, варення, соуси тощо), зібрали понад 25 тис. гривень для Маневичького волонтерського центру (координатор Валентина Ковальчук).

Божий дім у Маневичах засновано 2001 року. Тодішній митрополит Луцький і Волинський Яків (Панчук) освятив хрест під будівництво майбутнього храму Святої Трійці. У 2003-му громада спорудила невелику дерев'яну церкву, щоб звершувати богослужіння, доки зводитимуть більшу.

Чин освячення наріжного каменя святині на честь мучениць Віри, Надії, Любові та Софії звершив 30 вересня 2006 року ще тоді єпископ Луцький і Волинський Михаїл.

Храм освячено в листопаді 2018 року митрополитом Михаїлом і відтоді поступово розбудовується. У церкві є дещо таке, чого не знайдеш в інших. Зокрема, панікаділо з гербами України, великий надвратний образ Почаївської Богоматері над хрестом посередині та зверху іконостаса.

Архієрей привітав першоккурсників ВПУ

З нагоди початку навчального року у Волинському національному університеті ім. Лесі Українки митрополит Луцький і Волинський Михаїл 1 жовтня очолив молебень у храмі Софії – Премудрості Божої, що в студмістечку.

У слові архієпископа привітав здобувачів освіти й освітан із початком нового навчального року та побажав сил і наснаги для нових

здобутків. «Господь кожному посилає різні випробування, але однакові за значенням і посиленням для кожного», – сказав керуючий єпархією. Тож сьогодні ви отримали випробування – одержати освіту в умовах війни, але це посилено для вас, пояснив архієрей.

Із владикою молилися настоятель парафії протоіерей Віктор Пушко, ректор ВПУ Анатолій Цьось, професорсько-викладацький склад, студенти.

Проповідь архієрея:
не звикаймо до війни

Митрополит Михаїл закликав вірян не звикати до воєнного стану, а сприяти швидшій перемозі. Про це архієпископ говорив 2 жовтня на завершення Божественної літургії у кафедральному соборі Святої Трійці в неділю 16-ту після П'ятдесятниці.

Високопреосвященний наголосив, що війна багатогранна. Це не лише страждання і біль втрати. Це ще й нові можливості змінитися. Сьогодні нам як ніколи раніше дався шанс змінитися самим і вибороти справді вільну Україну.

Після 24 лютого ми всі змінили своє ставлення до багатьох речей, зокрема й матеріальних. Проте вже сьогодні знову починаємо звикати до війни, наголошує керуючий єпархією. Але це неправильно! «До війни не можна звикати. Війна – це не хронічна хвороба», – каже владика. Навпаки, християнину треба оцінювати ситуацію тверезо, прагнути швидшої перемоги і докладати для цього найбільше зусиль. У перемогу потрібно вірити серцем, а мислити так, аби всіма способами допомогти. Лише тоді ми її отримаємо, переконує митрополит.

Жидичинський монастир працюватиме
з міжнародною організацією

Представники «Міжнародної православної благодійної організації» (IOCC – «International Orthodox Christian Charities») побували в чоловічій обителі Святителя Миколая Чудотворця.

Як повідомили 5 жовтня на фейсбук-сторінці монастиря в с. Жидичин, що в Ківерецькому деканаті (Луцький р-н), під час робочої зустрічі благочинний монастирів єпархії і намісник цієї обителі архімандрит Константин (Марченко) розповідав гостям про соціальні проекти, які реалізуються місцевими ченцями та парафіянами. Йдеться про роботу з дітьми, молоддю і внутрішньо переміщеними особами.

Партнери узгодили напрямки співпраці. Передбачається, що незабаром у Жидичині з'явиться новий простір для тих, хто постраждав від війни.

Ігумен про апокаліпсис:
чи варто боятися

Про можливий кінець світу та як готуватися до нього християнам розповідав ігумен Никодим (Смілій), намісник луцького Братського чоловічого монастиря Воздвиження хреста Господнього, в телепередачі «Духовна абетка» на «12 каналі».

Кінець світу, на думку ченця, уже давно міг відбутися. Господь за Своїм милосердям посилає нам можливість виправитися і спаситися. У Євангелії сказано, що це станеться тоді, коли «сонце померкне і місяць не дасть світла...» (Мф. 24:29). «Сонце» – це Христос, а «місяць» – вчення Його. Тобто коли люди відійдуть од Спасителя і не будуть слухати Його Слово, а гріхи стануть «нормою».

Проте християнин повинен весь час готувати себе до останніх днів: постійно молитися, сповідатися, причащатися, відвідувати богослужіння, постійно бути в єднанні з Богом. Матеріальний світ, як сказано в Євангелії, буде повністю знищено. Після цього настає Страшний суд Божий, який для підготовлених християн не буде страшним. І ті, кого Творець залишить, стануть оновленими.

Що ж до небезпеки ядерної катастрофи під час нинішньої російсько-української війни потрібно думати більш оптимістично. Навіщо росіянам нищити землю, яка їм потрібна для життя?

Господь створив цей світ досконалим. А людина почала його псувати своїми вчинками, гріхами, наголошує душпастир. Але люблячий Бог дає нам можливість покаятися і змінитися.

Цей та всі інші випуски програми «Духовна абетка» – на нашому сайті pravoslavivolyyni.org.ua, у розділі «Відео».

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2

Збір коштів «Союзу українок» для армії розпочали з молитви

Староста кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Володимир Подолець молитвою на початок усякого доброго діла відкрив мистецьку благодійну акцію на підтримку ЗСУ «Україна переможе».

Захід влаштувала в обласному центрі 6 жовтня громадська організація «Союз українок» (керівник Любов Ганейчук) із благословіння митрополита Михаїла. Взяли участь студенти Волинського фахового коледжу культури і мистецтв ім. Ігоря Стравінського, аматорські колективи та окремі виконавці.

Похорон лейтенанта Олександра Мартинюка

Відспівування бійця в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці 11 жовтня очолив голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко.

У скорботному слові душпастир зазначив: ми молимося до Господа, щоб Усевишній прийняв його душу і дарував Царство Небесне. Воїн проявив ту любов, про яку написано у Святому Письмі. Це найбільша любов, коли людина покладає душу свою за ближніх. Саме так учинив Олександр. Його життя було більше для блага всіх нас, аніж для себе особисто.

Олександра Ксенофонтівича Мартинюка, 1985 року народження, лучанина, призвали на військову службу за мобілізацією 25 лютого. Захисник служив у 14-й бригаді.

Олександра лучани знали як сумлінного поліцейського, спортсмена-бігуна, учасника квестів, волонтера і переможця. Постійно ішов попереду і за ним хотілося слідувати. «Він був тим, хто завжди прийде на поміч. Але найголовніше – був справжнім патріотом України, пройшов усі Майдани», – розповідали друзі. Працював в обласній патрульній поліції, був депутатом міськради.

Помер 8 жовтня від поранень. Похоронили героя на Алеї почесних поховань міського кладовища поблизу с. Гаразджа.

Лучани попрощалися із трьома воїнами

13 жовтня в кафедральному Троїцькому соборі відспівали Сергія Яромольського, Романа Стрельчука та Сергія Пенкалю.

Чин похорону очолив протоієрей Віталій Собко. У надгробному слові отець наголосив на жертвості цих воїнів, яку вони проявили, адже були наповнені любов'ю. Вони захищали батьків, друзів, країну, бо саме це мало відголос у їхньому серці. Тож нехай Господь прийме їх душі в Царстві Небесному. Ми ж у свою чергу повинні пам'ятати про їхній подвиг і продовжувати їхню справу: робити все для нашої перемоги.

Яромольський Сергій Петрович народився 17 серпня 1979 р. Був призваний на військову службу за мобілізацією 5 липня. Загинув 8 жовтня в районі населеного пункту Першотравневе Куп'янського району Харківської області.

Пенкаля Сергій Борисович народився 4 квітня 1975 року. Призваний за мобілізацією 1 березня. Загинув 6 жовтня біля Тернів Донецької області.

Стрельчук Роман Іванович народився 26 березня 1993 року. 13 серпня був призваний за мобілізацією. Загинув 4 жовтня в районі Білогірки на Херсонщині.

Поховали героїв на Алеї почесних поховань міського цвинтаря поблизу с. Гаразджа.

Канони: музейні експонати чи засіб церковного життя?

У черговому відео проєкті «Теолокація» – інтерв'ю з ректором ВПБА протоієреєм Володимиром Вакіним про «канонічний колапс» і шляхи виходу з нього.

Отець Володимир – кандидат богословських наук, викладач канонічного права у Волинській православній богословській академії, тож церковні канони – його сфера зацікавленості. Розмову вів протоієрей Віктор Пушко, головний редактор єпархіяльної радіостудії «Благо» та настоятель храму Софії – Премудрості Божої при Волинському національному університеті ім. Лесі Українки.

Створені в середньовічній Візантії, часто тільки на потребу дня, декотрі канони не узгоджуються одні з одними і нинішньою практикою. Про деякі згадують лише для дискусій з опонентами, а про інші – невідгідні для себе – змовчують. Є й такі, що про них теперішній

КРИК ДУШІ

БОГОСЛОВ

ПРО БАТЮШОК-КОЛАБОРАНТІВ

Як ставитися до духовенства, котре пішло на співпрацю з ворогом, – це одне з питань у черговій телепередачі «Духовна абетка» («12 канал»), у якій взяв участь Андрій Ковальов, теолог, журналіст, політолог, військовий.

Із російським вторгненням деякі громадяни перекинулися на бік окупантів, у тому числі священники московської церкви. «Це гріх Юди, який зрадив Ісуса Христа», – каже релігієзнавець, який, до речі, закінчив Волинську православно-богословську академію. Душпастир повинен навчати людей любити свою земну Батьківщину, а не ставати в ряди зрадників.

Незалежну Україну росіяни вважають своєю загрозою. Тому вони закидали до нашої держави своїх агентів, серед яких і функціонери Московського патріархату. Священники УПЦ (МП) задовго до вторгнення поширювали факти, спотворені російською пропагандою. На думку А. Ковальова, МП можна вважати єретичною структурою. Там говорять, що єдність із Творцем можлива тільки через єднання з Москвою. Отже, це – секта, яка веде до загибелі, а не до спасіння.

Господь дає нам декілька важливих сигналів. По-перше, ми, як не раз помічено, об'єднуємося лише в разі небезпеки, тож повинні засвоїти цей урок і зрозуміти, що наша єдність дуже важлива завжди. По-друге, у єдності ми сильні та здатні перемагати. Тому після перемоги потрібно вже бути постійно разом, аби потім не страждати гріхом розз'єднання і щоби Всевишній знову не покарав нас війною. Після перемоги Україна стане могутнішою і сильнішою. А зараз ми розплачуємося за свої провини. Творець дав нам українську церкву, а ми шукали ще Московський патріархат із надією, що він кращий і благодатніший.

Російська Федерація, переконаний Андрій Ковальов, однозначно розвалиться, ми будемо свідками цього. Адже це остання імперія на карті світу, всі інші вже розпалися. РФ поділиться на декілька незалежних держав, які матимуть свої церкви. І Кирил тоді вже не буде патріархом «вся Русі».

Цей та всі інші випуски програми «Духовна абетка» – на нашому сайті, у розділі «Відео».

Оксана КАРНКОВСЬКА

людині незручно й говорити. Загалом канони необхідні для церковної діяльності, однак нерідко справляють враження артефактів давнини, недостатньо поєднаних із сучасністю.

Але ж це фундаментальна частина Святого Передання, на якому разом зі Святим Письмом тримається вся споруда нашої Церкви. Тож чи можна дати раду цій суперечності? Яким має бути канонічне життя православ'я XXI століття? Богослови ставили ці питання й окреслювали коло можливих відповідей.

Медіаканал «Теолокація» заснував о. Віктор. За його словами, «Теолокація» (від грец. Теос – Бог, латин. локація – місце) – проєкт, що передбачає «серію бесід і зустрічей, спрямованих на поширення й популяризацію основ теології, історії, значення богослужіння та сакрального мистецтва». Усі випуски «Теолокації» – на [youtube.com](https://www.youtube.com).

Єпархія вознесла покровські молитви за оборонців України

На Покрову Пресвятої Богородиці відбулися особливі богослужіння. Молебень за здоров'я воїнів та заупокійну літію по загиблих героях проведено в кафедральному соборі Святої Трійці після Божественної літургії. Такі ж відправи служили і в інших храмах єпархії.

14 жовтня в нашій державі відзначили одразу чотири свята: Покрови Пресвятої Богородиці, День захисників і захисниць України, День українського козацтва та 80-ту річницю створення Української повстанської армії.

Вічна пам'ять

старшому солдатів Юрію Головачеві

Чин похорону в соборі Святої Трійці 15 жовтня очолив голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко.

У проповіді душпастир зазначив, що захисники, на жаль, щодня кладуть свої голови за Вітчизну. Те, що вони віддають своє життя, є зерном, із якого проросте майбутнє України. Тож, проводжаючи героя, який нині вже 65-й у цьому храмі, дякуємо йому за можливість

побачити нову, вільну країну. Воїн приніс свою жертву не лише за себе, але й за всіх нас.

Юрій Сергійович Головач, 1996 року народження, лучанин. Навчався у Волинському фаховому коледжі Національного університету харчових технологій. 14 серпня був призваний за мобілізацією на посаду старшого водія мінометної групи. Загинув 2 жовтня поблизу населеного пункту Терни Донецької області. Похоронили героя на Алеї почесних поховань міського цвинтаря біля с. Гаразджа.

Хор «Кредо» – на міжконфесійному благодійному концерті в Рівному

Співці луцької парафії Холмської ікони Богоматері взяли участь у гала-концерті «Мир дітям України» у Свято-Покровському кафедральному соборі.

Захід відбувся 16 жовтня в рамках Міжконфесійного вокально-хорового фестивалю-конкурсу «Під Твою милість». Учасниками підсумкового виступу стали сім хорів. Лучани під керівництвом регента Катерини Токало представили три твори українських і зарубіжних композиторів. За високу професійну майстерність колективі вручено подяку.

Це мистецьке дійство цього року було добродійним. Збирали кошти для постраждалих на війні дітей.

Відспівали військового медика Валерія Кужельюка

Заупокійну відправу в кафедральному соборі Святої Трійці очолив декан протоієрей Микола Нецькар 17 жовтня.

Нинішній похорон – це горе не лише окремо родини цього воїна, а наше спільне. На жаль, замість «Многая літа» сьогодні співаємо «Вічна пам'ять». Тож нехай за нашими молитвами Господь сподобить раба Божого Валерія і всіх тих, хто віддав своє життя за нашу Вітчизну, Царства Небесного. А ми молитимемося, аби Всевишній захистив наших хлопців і послав нам перемогу, зазначив душпастир.

Валерій Вікторович Кужельюк, 1974 року народження, лучанин, був призваний за

мобілізацією 25 лютого, служив у військовій частині на посаді стрільця-санітара. До повномасштабного вторгнення працював на заводі. Загинув старший солдат 10 вересня поблизу населеного пункту Мале Веселе Харківської області. Похоронили героя на Алеї почесних поховань міського кладовища, що поблизу с. Гаразджа.

У Луцьку відкрито молитовний куток для пошанування воїнів

Його облаштували на території КП «Медичний центр реабілітації учасників бойових дій» Луцької міської територіальної громади. Чин освячення звершив митрополит Михаїл.

Місце пам'яті «Шануємо живих, вклоняємось полеглим» розташовано біля входу в Центр (просп. Волі, 66). Сюди можуть зайти як військовослужбовці, що проходять реабілітацію, так і всі бажаючі незалежно від віросповідання, – пом'янути живих і спочилих, поставити свічку.

Із владику 17 жовтня молилися: головний військовий капелан єпархії протоієрей Михаїло Бучак, інше військове духовенство, медперсонал, небайдужі лучани.

Різдво в 2022-му – і за новоюліанським

Священний синод прийняв рішення дозволити як виняток відзначити цього року Різдво Христове не тільки за старим, а й за новим стилем.

У зв'язку з численними запитаннями та враховуючи дискусію, що багато літ іде в церкві й суспільстві, а також передбачаючи, зокрема через обставини війни, загострення в публічному просторі календарних суперечок, прийнято відповідне рішення. «Там, де для цього існують пастирські обставини та за свідчується бажання вірних, як виключення дозволити за рішенням настоятеля та громади 25 грудня 2022 р. звершити богослужіння за чиним свята Різдва Христового з подальшим поданням через єпархіяльні управління до Київської Митрополії письмової інформації про число учасників такого богослужіння. У разі звершення такого богослужіння його учасники в цей день звільняються від обмежень посту», – йдеться в документі.

Нагадаємо, митрополит Луцький і Волинський Михаїл неодноразово порушував питання календарної реформи. «Ми повинні плекати почуття єдності з християнським Заходом і відзначати Різдво Христове 25 грудня, тобто за новоюліанським календарем, як більшість Православних Церков», – зазначав в одному з інтерв'ю архіпастир. Владика Михаїл вів і просвітницьку роботу з паствою, пояснюючи, що не існує «католицького» і «православного» Різдва. Є різниця в календарях, і ми як справжні християни повинні спонукати себе до того, що нас об'єднує, а не навпаки.

Окрім того, Священний синод 18 жовтня прийняв ряд інших важливих рішень: визнав необхідність повторно висловити ставлення до систематичного порушення прав громад, котрі бажать вийти з юрисдикції Московського патріархату, та інших проблемних питань державно-церковних відносин. Утворено Місію капеланської допомоги вірним ПЦУ, які внаслідок війни тимчасово перебувають поза межами України (Капеланську місію ПЦУ).

Про ці та інші рішення детальніше можна почитати на сайті митрополії pomisna.info.

Капелан прикордонного загону освятив капличку для воїнів

Її збудовано на честь великомученика Юрія Переможця у військовому містечку відділу «Світязь» за почином армійського керівництва.

Чин освячення звершив протоієрей Михаїло Хімчак 18 жовтня. У богослужінні взяли участь: душпастир із сусідньої Володимир-Волинської єпархії, представники влади, військовослужбовці.

Нехай ця святиня буде духовним оберегом для тих, хто проводитиме тут своє служіння. За молитвами угодника хай Господь береже наших воїнів, дарує їм довгий земний вік, перемогу та мир нашій славній Україні, зазначив о. Михаїло.

Із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла панотець вручив церковні відзнаки начальникові «Світязю».

Інформаційна служба єпархії

КІВЕРЦІ: ПОТРІЙНЕ СВЯТО У ПОКРОВСЬКОМУ СОБОРІ

У день святителя Михаїла, першого митрополита Київського і всієї Русі, в соборі Покрови Пресвятої Богородиці цього міста пройшли урочистості, які очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Божественну літургію 13 жовтня правили з нагоди дня ангела владики, 25-ліття освяти храму, 15-річчя надання йому статусу собору.

Із керуючим єпархії служили: канцлер протоієрей Микола Цап, декани єпархії, настоятель собору протоієрей Іван Семенюк, інше духовенство. Церковними відзнаками нагороджено жертводавців і активних парафіян.

На завершення відправи о. Микола від імені священнослужителів і мирян привітав високопреосвященного з урочистим днем та побажав, аби Всецедрий Господь за молитвами небесного покровителя благословляв його та допомагав і надалі достойно звершувати архіпастирське служіння. Відзначив, що «тезоіменник проповідує євангельське слово в серця багатьох людей, показуючи особистий приклад християнської віри».

Отець канцлер підкреслив: за період перебування владики на волинській кафедрі «освячено 114 новозбудованих храмів, розпочали діяльність 150 нових парафій. Лише з мо-

менту отримання Томосу до нашої єпархії зі складу російської церкви перейшла 121 парафія, з них 40 – від початку повномасштабної війни».

Покровський храм у Ківерцях засновано в 1994 р. 14 жовтня 1997-го відбулося його освячення, а через 10 літ, 13 жовтня, тоді ще єпископ Михаїл надав церкві статус собору. На той час у клірі парафії було чотири священнослужителі, храм став духовним центром Ківереччини, де діяло 22 громади Київського патріархату.

НА СТАРОВИННОМУ ЦВІНТАРІ ПРИЛУЦЬКОГО –
НОВИЙ ПАМ'ЯТНИЙ ЗНАК

Чин його освячення звершив протоієрей Василь Мураль, настоятель парафії Різдва Йоана Хрестителя цього села Ківерецького деканату (Луцький р-н), 8 жовтня.

Камінь із написом «Парафіяльне кладовище» встановлено за почином краєзнавця, мешканця села Олексія Кирилюка. Будівельні роботи велися під керівництвом душпастиря.

Як розповів історик, у Прилуцькому (раніше Ківерці) було три цвинтарі, найстаріший – при в'їзді в село. Там, біля храму, знайшли спочинок священники, у т. ч. Іван Сакович, перший православний панотець у селі, поміщики, багато інших відомих людей. Коли в 1890 р. розпочалося будівництво залізниці Ківерці–Луцьк, що

мала проходити через старі могилки, їх закрили. Це стало причиною вшанування старовинного цвинтаря, яким зацікавились і в сусідніх селах як унікальною пам'яткою.

Того дня о. Василь освятив і дерев'яний хрест, установлений на новому кладовищі. Так підтримано давню традицію – ставити символ нашої віри дорогою до гробків.

Минувшину села, зокрема, найдавнішого цвинтаря, описано в дослідженні Олексія Кирилюка «Літопис храмів Святого Івана Хрестителя села Прилуцьке. 1597–2021 рр.». Протягом 500 літ тут було п'ять-шість церков на честь цього угодника. У книзі йдеться про історію трьох із них.

Оксана КАРНКОВСЬКА

БЛАГОДІЙНІСТЬ

РОЗВИВАЄМО СОЦІАЛЬНЕ СЛУЖІННЯ

Влітку 2014 року створено громадську організацію «Елеос-Україна», яку на всеукраїнському рівні очолив протоієрей Сергій Дмитрів. Головна її мета – соціальне служіння Православної церкви України.

У лютому цього року в нашій єпархії з благословення митрополита Михаїла створили «Елеос-Волинь». З її головою настоятелем луцького храму Святителя Феодосія Чернігівського протоієреєм Петром Стеблиною спілкувалася журналістка Дарина Ігнатенко.

– Отче Петре, розкажіть, будь ласка, про команду, лідером якої Ви є.

– В моїй команді працюють молоді ініціативні люди, серед яких – психологи, юристи, держслужбовці, військові; за потреби долучаються інші волонтери.

– Недавно ви проводили благодійний захід «Народжуй вільно». Яка була його мета?

– Мета заходу – поширення інформації про ситуацію з на той час вагітною Мар'яною Мамоною, яка перебувала в російському полоні, також про інших військовополонених. Таким чином ми хотіли висловити підтримку та показати, що пам'ятаємо про кожного з них і чекаємо їх удома.

– Сьогодні є великі проблеми з працевлаштуванням. Чи надаєте допомогу в цій сфері?

– Зараз ми працюємо над проектом, як знайти роботу тим, хто її шукає. В тому числі для внутрішньо переміщених осіб, які змушені покинути свої домівки через війну.

– Окрім внутрішньо переміщених осіб, хто ще може отримати допомогу від вашої організації? І які види допомоги ви надаєте?

– Ми допомагаємо різним категоріям: вагітним жінкам, сім'ям з дітьми, військовослужбовцям та їхнім родинам, людям похилого віку. Допомога від нашої організації – це психологічно-духовна підтримка, а також забезпечення їжею, засобами гігієни, одягом, медикаментами.

– Розкажіть про плани розвитку організації «Елеос-Волинь».

– Ми хочемо залучати до себе інших партнерів, в тому числі закордонних. Також будемо працювати над реалізацією власних проєктів.

Дарина ІГНАТЕНКО

ЖИТТЄВА ІСТОРІЯ

НА ФРОНТІ ВІН ЗАВЖДИ МАВ ІЗ СОБОЮ ПСАЛМИ

Хоч і важко, але Олександр помаленьку повертається до нормального життя. Поруч із ним – рідні й колеги.

– Я вже був у навчальному центрі. Другого травня шукали ту стрічку із псалмами, дружина й мама саме мені посилку пересилали. Але щось не знайшли тоді в Луцьку. А восьмого в неділю в Кропивницькому перед відправленням на схід нам дозволили піти купити дещо необхідне. Після магазину кажу хлопцям: заїду на хвилиночку в церкву, хоч свічку поставлю перед від'їздом. Дуже мав у тому потребу. Ми вже були у військовій формі. Підійшов до свічниць, попросив свічку й даю їй гроші – вона не бере. Питає, як мене звати. Кажу: «Олександр». – «То ми запишемо Вас на сорокауст». Даю гроші знову – вона знову не бере. Я дякую, а вона мене ще зупиняє сама, каже: «А 90-й псалом Ви маєте, стрічку?» – «Ні, не маю. Батьки шукали – не знайшли». Тож вона мені ще ту стрічку дає.

– А ти знав про 90-й псалом раніше?

– Батьки сказали, що як війна розпочалася, то 90-й псалом почали частіше читати, щоби війна закінчилася. Я про нього й не знав ніколи. А тут мені свічниця ту стрічку дала. Я поклав її в кишеню на плечі в кітелі. Там у мене ще й проскурки лежали. Грошей свічниця не взяла ні за що. Тоді саме служба закінчилася, і люди підходили до священника по благословення. Підійшов і я: він благословив і сказав, щоби поверталися живими. Я щиро подякував: настільки мене вразило таке ставлення до військових.

І відтоді та стрічка була завжди в мене у плечовій кишені. Забирав звідти, коли прав кітель. А так – розгорну та й знов у кишеню. А за кілька днів до поранення – не знаю, чого, прийшла мені така думка... Ми ж теж поранених возили: відразу форму зрізають, ніхто не роздягає. Я й думаю: якщо не дай Боже поранять, то просто зріжуть і з мене форму й ніхто на ту стрічку не зверне уваги. Я її вииняв і поклав собі в паспорт. А паспорт і військовий квиток – у нагрудній кишені. Бо нагрудну кишеню вирізають і відправляють разом із пораненим. 31 травня отримав поранення, і та стрічка по сьогодні в мене в паспорті. Думаю, відіграла й вона свою роль, що я живий. Та й тут усі молилися.

– А ти, з ким ти служив, щось знали про 90-й псалом?

– Ні, напевне, ні. Багато хто взагалі перший раз звертався до Бога, і то під час обстрілів. Я скажу, що в нас тут, на Західній Україні, тих, хто вірить, більше. Там – менше.

– Але не скептично ставилися, коли ти отримав стрічку? Чи ти просто нікому не казав?

– Хлопці питали: «Саня, ти віриш у Бога?» – «Вірю». – «До церкви ходиш?» – «Ходжу». Хтось там каже: «А я не ходжу». Тим більше, я щоранку проскурку їв. Вони ж бачили: я брав собі проскурку – там були в нас у бліндажі. Перехрестився, з'їв собі. А чого мені стидатися було? Аж нітрохи! Але ті, хто раніше не вірили, то й ті молилися, своїми словами.

– Це поранення де сталося?

– Біля Тошківки. Після першого вибуху я більше обмацував, настільки поранений, знеболів сам, хотів відповзти – не вдалося, бо ноги не рухалися. А коли друга міна прилетіла, то вже в думках прощався з рідними. Бо знав, що нічого хорошего з двох вибухів не буде. Але, дякувати Богу, вижив.

– Коли ти згадав про 90-й псалом?

– Як прийшов до тьми в Києві. Бо я майже місяць був на знеболювальних: три операції, перев'язки, все боліло й, відповідно, просиш у лікаря: болить – знеболіть. А вже як прийшов до тьми в реанімації в Києві, то дружина була біля мене, і я відразу в неї запитав про документи й стрічку. Сказала: документи всі є, стрічка в паспорті.

Тож воїн Олександр завжди має при собі невеличку частинку Святого Письма – псалми 90-й і 67-й.

Андрій ГНАТЮК

У церковній крамниці пояснили: в цій публікації йдеться про ось такий «захисний пояс» із надрукованими псалмами

Повістку Сашкові принесли прямо на роботу шостого квітня, а вже наступного дня з'явився у військомат. Через день поїхав у навчальний центр, а ще за місяць – на «нульову позицію». Одним із бажань при цьому було мати при собі 90-й псалом. Тож уже перед самим від'їздом та бажана стрічка була в нього в кишені. З нею він не розлучається й досі. (Йдеться про т. зв. захисний пояс, смужку тканини, на якій надруковано біблійні псалми – 90-й і частину 67-го, що носять із собою для частого читання.)

Олександр – працівник Волинської обласної клінічної лікарні, мав досвід роботи в реанімації, тож ішов на фронт рятувати інших. Але одного разу змушений був рятувати й себе. За нього дуже молилися вся родина, друзі, знайомі.

БУДЬМО ПИЛЬНІ!

МИТРОПОЛИТ МИХАІЛ – НА РАКЕТНІ УДАРИ: ДАЙМО ВІДПОВІДЬ ХРИСТИЯН-ПАТРІОТІВ

Керуючий єпархією 11 жовтня звернувся до священнослужителів та парафіян із приводу масованих ракетних атак окупанта.

І на передовій, і в глибокому тилу можуть відбуватися різні військові дії. Часто ворог має на меті не лише знищити наших захисників, техніку, інфраструктуру, а й посіяти паніку, дезорганізувати, зломити наш дух, аби ми впустили страх у серце, зазначає архієрей.

Як же слід поводитися при цьому віруючій людині? Ми не повинні мати боязні перед загарбниками і їхніми злочинними діями. Віруюча людина має тільки страх Божий. Православний християнин повинен також «віддавати кесарю кесарево», що зараз насамперед означає виконувати всі вимоги нашої державної влади. Якщо нам сповіщають, що під час повітряної тривоги потрібно ховатися в укриття, – треба так і робити, якщо закликають економити електроенергію – маємо так і чинити.

Коли ж небезпеки обстрілів нема, приступаймо до роботи. Це найкращий засіб проти депресії, надмірних переживань, котрі тільки шкодять. Не цікавтеся безперестанними змінами поточних новин, особливо тими, що не стосуються безпосередньо нас. Довіряймо лише офіційним зведенням військ, а не всіляким неперевіреним чуткам і домислам.

«Ми сьогодні дамо гідну відповідь ракетним ударам своєю сумлінною працею, своїм патріотичним стоянням, участю у волонтерстві, відгукуючись на всі запити наших воїнів. Але в першу чергу за них треба молитися, про них турбуватися, давати знати, що їх люблять, що їх чекають усіх. І так ми досягнемо перемоги.

Перемога обов'язково буде за ними! Але ми хочемо, щоб вона не просто настала, а меншою кількістю загиблих, і щоб прискорити її завершення», – каже високопреосвященний.

Віктор ГРЕБЕНЮК

ДУХОВНА ШКОЛА

БІБЛІОТЕКА ВПБА ЗБАГАЧУЄТЬСЯ НОВИМИ КНИГАМИ

У 1944 р. на Волині відбулися зміни в єпархіальній структурі з приєднанням до Московського патріархату. У 1945 р. за сприяння місцевого єпископа Миколая (Чуфаровського) в Луцьку відкрили пастирські курси, які у 1946-му перейменували у Волинську духовну семінарію. Для навчального закладу потрібна була бібліотека. Перші книги подарували луцькі храми: собор Святої Трійці та Покровська церква. У 1953 р. бібліотека нараховувала 3126 одиниць. Книгозбірня постійно поповнювалася виданнями Московської патріархії.

У жовтні 1990 р. відкрили Луцьке духовне училище, яке через рік отримало статус духовної семінарії. З її відродженням запрацювала і бібліотека.

Автор, упорядник і перекладач багатьох книг, що зберігаються в нинішній Волинській православній богословській академії, – протоієрей Петро Влодек, історик-богослов, який свого часу був настоятелем луцького Свято-Троїцького собору. Отець Петро здійснив переклади богослужбової літератури з церковнослов'янської. (Волинська духовна семінарія – єдина в Україні, де навчання за радянських часів велось українською мовою.)

Є тут іменні фонди, які регулярно поповнюються новою літературою, зокрема за рахунок благодійників.

Першим жертводавцем був митрополит Анатолій (Дублянський). Наприкінці 1993 року він передав із Німеччини свою богословську бібліотеку, яка нараховувала 394 книги і багато періодичних видань.

Частину власної бібліотеки (понад 200 примірників) у 1996 році передав тодішній ректор семінарії Петро Вінцукевич. Збільшенню книгозбірні сприяли пожертви й української діаспори.

Один з останніх створених іменних фондів – фонд Екзарха Вселенського патріархату в Україні єпископа Команського Михаїла (Аніщенка). Це близько 150 богословських праць англійською і грецькою мовами.

У лютому 2020 р. Академія підписала угоду про співпрацю бібліотек богословських навчальних закладів України, це розширює можливості доступу до інформації. Завдяки цій співпраці викладачі та студенти ВПБА мають змогу користуватися виданнями не лише власної наукової бібліотеки, а й працями з книгозбірень учасників. У рамках відзначення актового дня ВПБА бібліотека щоразу поповнюється найновішими науковими працями та часописами інших закладів вищої духовної освіти.

Нині книжкові фонди налічують понад 16 000 примірників та понад 80 періодичних видань. Користуватися бібліотекою Волинської православної богословської академії можуть усі бажаючі. Відчинено з 16.45 до 18.15, крім вихідних та свят. Приміщення знаходиться на другому поверсі, є читальний зал.

Оксана КАРНКОВСЬКА

Подарунок Волинській православній богословській академії передав митрополит Переяславський і Вишневський Олександр. Відтепер у бібліотечній колекції – його власна література та Фонду пам'яті Блаженнішого митрополита Володимира.

Книгозбірню духовного вишу започатковано 1796 р. в м. Острогож (нині – Рівненська область), де утворилася тоді Волинська духовна семінарія. Книгосховище не раз потерпало від пожеж (1797, 1809, 1810, 1812 рр.). За час існування ВДС змінювала місце перебування. Так, 1836 року вона знаходилась у Кременці (тепер Тернопільська обл.). Саме тоді фонди бібліотеки успадкували від Кременецького польського лицю унікальні книги.

У 1902 р. перемістилася до Житомира, що тоді був центром Волинської губернії. «За советів», у 1919 р., семінарію закрили і книгозбірню спеціальним декретом передали до Інституту народної освіти й Волинського краєзнавчого музею. Потім семінарія у тому ж 1919-му переїхала знову до Кременця (тоді вже територія Польщі). У 1939 р., після приєднання Західної України до СРСР, її закрили.

«НЕ ВБИВАЙ!»

Шоста Божа заповідь звучить коротко, чітко і категорично (2М, 20:13). Умовою такої однозначної догми є інша вимога Творця – «Люби ближнього твого, як самого себе» (Мф. 22:39). Це і є заповідь недопущення важкого гріха. У світській юриспруденції передбачено безліч обставин, які можуть впливати на остаточний вирок. Подібним принципом користуються і нинішні трактувальники заповідей. Мовляв, деякі обставини виправдовують убивство. Проте ніколи не було, нема і не буде благословення Вищої Сили на відбирання життя у свого ближнього.

Шостою заповіддю Господь забороняє вбивство, тобто позбавлення життя іншої людини і самого себе (самогубство) в будь-який спосіб. Життя – найбільший дар Божий; тому позбавляти себе або відбирати його в когось іншого – найжахливіший, найтяжчий і найбільший гріх.

Коли йдеться про любов до ближнього, наголошується на порівнянні з любов'ю до самого себе. Тут мається на увазі не самолюбство, а повага до себе як до творіння Господа. Якщо не поважаєш себе, значить не поважаєш Того, Хто створив тебе за Своєю подобою.

І якщо у хвилини відчаю, розчарування, тупикових життєвих ситуацій людина вирішує із власної волі завершити свій життєвий шлях, то опиняється за точкою непервернення. Бо в самогубстві, окрім убивства, містяться ще гріхи відчаю, маловір'я, нарікання на Бога і зухвале повстання проти промислу Божого. Страшно й те, що людина, яка насильно обірвала своє життя, позбавляє себе можливості покаятися в цьому гріху, бо після смерті покаяння не дійсне. Щоб не зневіряться, потрібно пам'ятати, що тимчасові страждання посилаються нам для спасіння душі. При випробуваннях належить пам'ятати, що Бог безмежно добрий. Він ніколи нам не пошле страждань вище за наші сили, і при стражданнях нас зміцнює та утшає.

У суспільстві є багато нерозкритих убивств. Злочинцям здається, що вони уникали кари світської влади, маючи переконливе алібі або ж будучи взагалі поза підозрою. Про Божий Суд, може, ніхто з них навіть не думає. Проте потрібно знати: той, хто винен у цьому гріху, сповна спокутуватиме кару після власної смерті. Саме таке знання Божих істин забезпечує віруючих від найважчих провин.

Людина винна в убивстві, якщо навіть убил іншу людину ненавмисно, з необережності.

Людина є винною у вбивстві й тоді, коли сама особисто не вбиває, але сприяє цьому чи допускає інших, – усякий, хто допомагає іншим скоювати вбивство своїм наказом, порадою, згодою (навіть мовчазною); хто укриває вбивцю і тим сприяє скоєнню нових злочинів; усякий, хто не позбавляє ближнього від смерті, коли міг би це зробити; усякий, хто важкою працею і жорстокими покараннями виснажує своїх підлеглих і тим скорочує їх життя; усякий, хто непомірно і різними пороками руйнує своє здоров'я. Знищення дитини в материнській утробі Церква зараховує до вбивства.

Ніщо у нашому житті не виникає безпричинно. Криміналістика знає достеменно, що злочини часто відбуваються як результат багаторічної неприязні між людьми, акумулювання ненависті до певних осіб. Зрештою таким почуттям приходиться розв'язок, оснований на невір'ї чи порушенні Божих законів. Адже говорячи про гріх убивства, Ісус Христос повелів нам викорінювати у своєму серці почуття злості й помсти, які штовхають на цей гріх (Мф. 5:21–23). Згідно з євангельським ученням, «усякий, хто ненавидить брата свого, є людиновбивця» (1 Ін. 3:15). Тому грішить проти шостої заповіді всякий, хто має до інших почуття ненависті, злості, бажає ближнім смерті, ганьбить їх, заводять сварки і бійки або якимось іншим проявляє свою ворожнечу.

Господь постійно закликає нас до примирення і любові до ближнього, навіть до ворога. Тобто ми повинні утверджувати гуманні Божі закони в суспільстві. І якщо ми цього не виконуємо, то пожинаємо плоди агресії у формі воєн і масових побоїщ. Згадаймо, як Іван Хреститель не наказує воїнам полишати службу в армії, але навчає їх Божих заповідей: «Питали ж його й вояки й говорили: „А нам що робити?“ І він їм відповів: „Нікого не кривдьте, ані не оскаржуйте фальшиво, удовольняйтесь платнею своєю...“» (Лк. 3:14).

Як протидію злості й помсти Господь учив Своїх послідовників любити всіх людей, у тому числі ворогів: «А Я кажу вам: любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто проклинає вас, добро творіть тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто кривдить і гонить

вас, щоб ви були синами Отця вашого Небесного» (Мф. 5:44–45).

Багато хто не розуміє цього повчання і не в силі здолати бажання відплатити ворогові тією ж монетою. Згадаймо принцип солоних огірків у банці: свіжий огірок із часом набирає властивостей солоних. Але ж така дія може відбуватися навпаки – у добропорядному суспільстві виховуються порядні й чесні люди. Адже християнство ставить собі за мету перетворити саме серце людини.

Поза сумнівом, війна є зло. Але війну захисну слід визнати меншим злом порівняно з допущенням ворога на територію своєї країни і всіма наслідками агресії (а про війну загартницьку годі й казати). Вбивство на війні церква не розглядає як особистий гріх людини, якщо воїн «душу свою покладе за друзів своїх» (Ів. 15:13).

Страта злочинця відноситься також до громадського зла і могла бути продиктована необхідністю вберегти добропорядних громадян від більшого зла – грабежу, насильств і вбивств. Такі дії людського суду покликані на застереження інших від скоєння подібних злочинів, які караються смертною карою. Проте навіть такі мотиви християнство не визнає. Заповідь «Не вбивай!» звучить переконливо й однозначно. Суспільство, що живе за Божими законами, мало б не допустити своїм вихованням потенційного злочинця до злодіяння. У наші часи все більше держав, у тому числі Україна, повністю виключають смертну кару із законодавства.

Крім тілесного вбивства, є ще страшніше – духовне. Скоює духовне вбивство той, хто спокушає в невір'я чи до порочного життя. Адже обидва ці стани – це духовна смерть. Спаситель сказав: «...Хто спокусить одного з малих цих, що вірують у Мене, тому краще було б, якби повісили йому жорно млинове на шию і потопили його в морській глибині. Горе світові від спокус, бо потрібно, щоб прийшли спокуси; але горе такій людині, через яку спокуса приходиться» (Мф. 18:6–7).

Забороняючи насильницьке позбавлення життя, християнство разом з тим навчає спокійно дивитися на смерть, коли невиліковна хвороба, старість підвела людину до її порога. У цьому випадку християнинові слід допомогти примиритися з Богом і мирно відійти у вічність, де ми всі зустрінемося знову.

Не забуваймо, що в Бога немає мертвих, у Творця всі люди живі, бо саме Він дарує їм не тільки життя земне, тимчасове, а й життя вічне. І якщо хтось переінакшує Божий закон на свій лад, категорично втручається в облаштований Усевишнім світ, то це і є великий гріх. Життя кожного вірянину після смерті продовжується на небесах. У міру вчинених людьми гріхів на Страшному Суді буде вирішено місце перебування праведників та грішників.

Віталій КЛИМЧУК

ЗВ'ЯЗОК ЧАСІВ

ГАННУ ЛИХАЧ НЕ ЗЛАМАЛИ МОСКОВСЬКІ КАЙДАНИ.
ЇЙ ВИПОВНИЛОСЯ 100 ЛІТ

Вона цілком може бути символом української нескореності. Пройшла важкі роки репресій, відстояла луцькі храми й дожила до поважного ювілею.

Народилася Ганна Кіндратівна (дівоче прізвище Іванюк) 15 жовтня 1922 р. в с. Копче (тепер Новокотів Луцького р-ну) в побожній родині. У часи Другої світової війни стала на захист рідної землі – рятувала поранених воїнів УПА. У жовтні 1944-го дівчину заарештували і доставили до луцької в'язниці. Вижила з Божою поміччю, незважаючи на нелюдські умови. У липні 1945-го була засуджена й репресована. Тоді ж репресували і всю родину Іванюків. Ганна відбувала покарання у Воркуті й Норильську, а її батьки – у Казахстані й Сибіру. В 1953 р. дівчина стала учасницею Норильського повстання.

У січні 1954-го отримала звільнення і того ж року вийшла заміж. Проте після терміну ув'язнення і заслання не всім можна було повертатися додому, особливо на захід

України. Тому до Луцька родина потрапила аж у серпні 1969 р.

Після приїзду відразу занурилась у церковне життя: стала ревною парафіянкою собору Святої Трійці. А коли у вересні 1990 р. в місті освятили перший храм УАПЦ – Воздвиження хреста Господнього, – почала відвідувати його, співала в хорі. Відколи утворився Київський патріархат, стала активною парафіянкою і захисницею кафедрального собору. Мала постійне місце у цьому храмі. З тих пір, поки здоров'я дозволяло, Ганна Кіндратівна відвідувала богослужіння, не пропускаючи жодного, бо так навчена змалку. Є членом ГО «Волинська ветеранська спілка політв'язнів і репресованих».

Як зазначив голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко, напередодні 100-річчя сестра Ганна поспівдалася і прийняла Причастя.

Оксана КАРНКОВСЬКА

АЗИ ПРАВОСЛАВ'Я

ЧОМУ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛЕМ МОЖЕ БУТИ ЛИШЕ ЧОЛОВІК

Основними джерелами православної віри є Святе Письмо (Біблія) і Святе Передання, яке охоплює життя, досвід, традицію церкви в її історичному розвитку, а також всю святоотцівську спадщину. Ані в Священному Писанні, ані в творіннях отців, учителів церкви, ані в понад двотисячолітній її історії нема жодного факту, свідчення чи вказівки, що підтверджували б можливість жіночого священства.

Насамперед бачимо виразну волю Спасителя щодо вибору на апостолів тільки чоловіків і встановлення таїнств (Тайна вечеря). Далі учні Христа висвячували теж лише мужчин, навчаючи, що єпископ, священник під час богослужіння уособлює Ісуса, який

у Своему земному втіленні був, власне, чоловіком.

Важливо розуміти, що церква принципово відрізняється від світських організацій. Священство в ній – не привілей і не престижна посада, а жертвове служіння аж до самозречення за прикладом Сина Божого. Відсутність жіночого священства не є ущемленням чи пропагандою статевої нерівності в християнстві. Апостол Павло чітко пише: «Усі ви, що в Христа хрестилися, у Христа одяглися. Нема вже ні юдея, ні язичника; нема ні раба, ні вільного; нема ні чоловічої статі, ні жіночої; бо всі ви – одно в Христі Ісусі» (Гал 3:27–28). Тобто чоловіки й жінки рівні перед Богом, але різні за покли-

канням у служінні Богові й одні одним, що й забезпечує гармонію статей.

З усіх людей, які досягли святості, церква найбільше шанує Пресвяту Богородицю. Вона прославляється більше, ніж навіть усі ангельські сили, але... не була священником. Особливе шанування належить жінкам-мироносицям. Звісно, ці угодниці не були священнослужителями, хоча саме їм було дано першими побачити воскреслого Христа й передати радісну вість учням Месії. Марію Магдалину, константинопольську царицю Єлену, київську княгиню Ольгу, просвітителку Грузії Ніну церква шанує як рівноапостольних, але вони теж не були священниками...

Підготував протоієрей Віталій СОБКО

ЄПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

4 грудня

День висвяти: 20 років тому, 2002-го, – протоієрей Євген Рудь, настоятель парафії Архистратига Михаїла в с. Мирне Горохівського деканату;

10 років тому, 2012-го, – священник Василь Лозовицький, декан Богословського факультету Волинської православної богословської академії, клірик

парафії Святителя Феодосія Чернігівського в Луцьку.

7 грудня

День освяти храму: 10 років тому, 2012-го, – каплиця Великомучениці Катерини у Луцьку.

13 грудня

День народження: 40 років тому, 1982-го, – священник Андрій Суднік, настоятель

парафій Преподобного Серафима Саровського в с. Лемешів, Покрови Пресвятої Богородиці в с. Пірванче Горохівського деканату.

Щиросердечно вітаємо вас із ювілеями, боголюб'язні отці, браття і сестри! Хай Господь благословляє усіх вас на многії і благії літа!

Інформаційно-видавничий центр єпархії буде вдячний за повідомлення про помилки чи недопрацювання у цій рубриці газети, а також в календарному розділі сайту pravoslaviavolyni.org.ua. Ще краще звертатися за кілька місяців до ювілею і переконатися, що все гаразд.

ОФІЦІЙНО

Священника Вадима Колесника звільнено від обов'язків настоятеля парафій Архистратига Михаїла в с. Марковичі та Преображення Господнього в с. Квасів Горохівського дек. (Луцький р-н), а **священника Івана Гірняка** призначено на цю посаду (укази № 76, 81 від 30 серпня 2022 р.).

Протоієрею Михайлові Хімчаку дано благословіння на служіння військовим капеланом у структурі Синодального управління військового духовенства (№ 78 від 30 серпня).

Священника Андрія Криєного звільнено від обов'язків настоятеля пара-

фії Преображення Господнього в с. Вічині Рожищанського дек. (Луцький р-н) (№ 79 від 30 серпня).

Протоієрея Миколу Ковтача призначено настоятелем парафії Святителя Йоана Золотоустого в с. Немир та Преображення Господнього в с. Вічині Рожищанського дек. (Луцький р-н) (№ 80 від 30 серпня).

Монахию Софію (Новосад) відрховано з числа насельниць монастиря Святителя Василя Великого в Луцьку із заборону права носіння чернечого одягу за порушення церковної дисципліни, недо-

тримання чернечих обітниць, самовільне залишення обителі. За відсутності достойного покаяння буде вжито суворішу покуту (№ 82 від 6 вересня).

Ігумена Никодима (Смілого) призначено намісником Братського монастиря Воздвиження хреста Господнього в Луцьку (№ 83 від 6 вересня).

Протоієрея Миколу Ковтача звільнено від обов'язків настоятеля парафії Святителя Йоана Золотоустого в с. Немир та Преображення Господнього в с. Вічині Рожищанського дек. (Луцький р-н) (№ 84 від 12 вересня).

Протоієрея Петра Кравчука звільнено від обов'язків настоятеля парафії Апостолів Петра й Павла в с. Галичани Горохівського дек. (Луцький р-н), а **священника Андрія Апончука** призначено на цю посаду (№ 86, 88 від 20 вересня).

Протоієрея Дмитра Фенюка відрховано з кліру парафії Апостолів Петра й Павла в с. Галичани Горохівського деканату та зі штату єпархії (№ 87 від 20 вересня).

СПІВЧУТТЯ

УПОКОЇВСЯ 33-РІЧНИЙ МОНАХ,
ЩО СТОЯВ ЗІ СКРИНЬКОЮ
БІЛЯ СОБОРУ

30 вересня спочив у Господі чернець Закхей (Шокало), насельник луцького Замкового Свято-Архангельського чоловічого монастиря. Про це повідомили на сторінці обителі у фейсбучі.

Народився Дмитро Шокало 26 жовтня 1988 року в с. Уляники Рожищанського деканату. Прислужувався у місцевому храмі Апостола Йоана Богослова. Потім став виконувати послух у Замковій обителі обласного центру. У грудні 2013-го митрополит Луцький і Волинський Михаїл звершив чернечий постриг у рясофор послушника з іменем Закхей. Монах збирав пожертви для монастиря на території кафедрального собору Святої Трійці.

Чин похорону відбувся в домовому храмі Новомучеників і сповідників ХХ століття обителі (вул. Кафедральна, 16) 2 жовтня. Очолив його декан монастирів єпархії архімандрит Константин (Марченко). З благословіння митрополита Михаїла монаха помертньо нагороджено церковною відзнакою за щоденну працю і ревне служіння Богові. Нагороду отримав архімандрит Святополк (Канюка) як духовний батько спочилого інок. Супроводжував богослужіння хор «Воскресіння» чоловічого монастиря Святителя Миколая Чудотворця с. Жидичин Ківерецького деканату.

Керуючий єпархією та духовна консисторія висловлюють щирі співчуття намісникові монастиря отцеві Святополку, всій братії та рідним спочилого, закликаючи до молитви за упокоєння душі раба Божого Закхея.

СПОЧИВ У БОЗІ МЕЦЕНАТ
НАШОЇ ЄПАРХІЇ
ЛЕОНТІЙ ІВАНІШИН

18 жовтня чин похорону очолив у кафедральному соборі Святої Трійці митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

У скорботному слові високопреосвященний зазначив, що відспівуємо друга і хорошу людину. Він був будівельником. Господь когось залишає будувати тут, а когось бере до Себе. Коли людина ще досить молодою полишає цей світ, отже Творець приготував для нього щось особливе – особливо оцінює його труди. Але нам шкода, коли нас покидають ті, кого ми любимо. Він був завжди радісним, ділився радістю з іншими, був душею товариства. Прожив недовгий, але праведний вік із любов'ю до людей, родини, своєї Батьківщини – прожив славно.

Народився небіжчик 16 січня 1961 року в с. Кияж Рожищанського району. Керував ТЗОВ «Завод будівельних конструкцій», був відомим волинським забудовником. Відійшов до Господа 17 жовтня після важкої хвороби.

Управління єпархії висловлює щирі співчуття родині та закликає молитися за упокоєння душі новоспочилого.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку.

СЛОВО ПРАВОСЛАВНОЇ
ЦЕРКВИ УКРАЇНИ
– НА ВОЛИНИ

Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки). Розпорядок роботи: будні – 9.30 – 19 год.; свята, суботи й неділі – 10–17 год.

ДИВІТЬСЯ

Передача «Духовна абетка»: середа – 20.00. «12 канал»

СЛУХАЙТЕ

Передача «Благо»: неділя: – 6.30; FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ

Сайт pravoslaviavolyni.org.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ
ЄПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ

За єдину Помісць Українську
Православну Церкву!

Свідоцтво про державну реєстрацію: ВЛ №219 від 03. 08. 2004 р.

Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії
Православної церкви України (Волинська духовна консисторія)

Віддруковано у ФОП Борсук Л. П., м. Луцьк, пр. Волі, 27. Тел. (0332) 71-03-01, ел. пошта: poligrafit_lutsk@ukr.net
Зам. № 3123 Наклад 1260 пр. Передплатний індекс: 91241.

РЕДАКЦІЯ

Віталій КЛИМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Арсен ГРЕБЕНЮК (верстка)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. volynkonsistoria@ukr.net
Час роботи: понеділок-п'ятниця (крім святкових днів), 10:00-16:00, обідня перерва – 13:00-14:00

КЕРУЮЧИЙ ЄПАРХІЄЮ

Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ. Тел. (0332) 72-44-64

КАНЦЕЛЯРІЯ

Канцлер - протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віцеканцлер - протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ. Тел. (0332) 72-44-64

ІНФОРМАЦІЙНО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР

Тел. (0332) 72-21-82 Голова центру - протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії)
infosluzhba@ukr.net Сайт - pravoslaviavolyni.org.ua info@pravoslaviavolyni.org.ua
Пресслужба (співпраця зі ЗМІ) - пресекретар протоієрей Віталій СОБКО.
pres-sluzhba@ukr.net

Газета «Волинські єпархіяльні відомості». hazeta.vyev@gmail.com
Телестудія «Собор» - головний редактор диякон Сергій ПАНАЩУК
Радіостудія «Благо» - головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО. blago@ukr.net

Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» - завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО. Тел. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97 kljuchi@ukr.net

КАПЕЛАНСЬКА СЛУЖБА

Старший капелан - протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ

ПЕНІТЕНЦІАРНА СЛУЖБА

Голова - протоієрей Андрій МОВЧАНЮК. Тел. (050) 661-12-46, garasd100@gmail.com

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «УКРАЇНА»

Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79

ВІДДІЛ У СПРАВАХ ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ

Голова - протоієрей Юрій БЛИЗНЮК. Тел. (095) 538-05-87

УПОВНОВАЖЕНИЙ ЄПАРХІЇ У СПРАВАХ СІМ'Ї

протоієрей Василь КЛОЧАК. Тел. (066) 571-75-27

ВІДДІЛ З ПИТАНЬ ЗДОРОВ'Я ТА ПАСТІРСЬКОЇ ОПІКИ МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДІВ

Голова - протоієрей Назар БАБІЙ. Тел. (066) 215-84-27

ВІДДІЛ ЕКОЛОГІЇ ТА ЗАХИСТУ ДОВКІЛЛЯ

Голова - ігумен Никодим (СМІЛИЙ). Тел. (068) 698-64-10

ПЕРШИЙ ВІЗИТ АРХІЄРЕЯ ТРИВАЮТЬ ПОЇЗДКИ МИТРОПОЛИТА ЛУЦЬКОГО І ВОЛИНСЬКОГО МИХАІЛА В ГРОМАДИ, КОТРИ НЕДАВНО УВІЙШЛИ В ЛОНО ПЦУ

ПАЛЬЧЕ

8 жовтня високопреосвященний очолив Божественну літургію в парафії Покрови Пресвятої Богородиці цього села Ківерецького благочиння (Луцький р-н).

З ним разом молилися: декан Свято-Успенського округу протоієрей Андрій Мовчанюк, настоятель священник Богдан Григор'єв, інші панотці. Архієрейськими благословенними грамотами нагороджено активних парафіян.

У слові керуючий єпархією зазначив: прочитавши будь-яку книгу, можна сказати, що в ній подобається чи не подобається. Біблію ж потрібно читати, вивчаючи, і тоді робити висновки. Там є істина, якою живемо. Якщо ж не дотримуватися її, тоді навіть читати Святе Письмо? Якщо хтось знає, що «блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться», – і йде війною, тоді він насправді невірний: знає і не змінюється.

А чи змінюємося ми, коли читаємо Писання? Коли хтось каже «я там усе розумію», значить – не розуміє, бо цю глибину всю неможливо осягнути. Щоби змінюватися, йдемо до церкви – не просто на богослужіння, а черпати істину, яка показує напрям подальшого руху. Коли живемо за Словом Божим, маємо впевненість у завтрашньому дні, зазначив архієрей.

Духовенство відвідало могили протоієрея Володимира Черенюка в сусідніх Хорлупах, який відійшов до Господа минулого року. Там відслужили заупокійну літію. Отець Володимир був настоятелем храму Святителя Василя Великого в цьому селі й прослужив на парафії понад сорок років. Певний час був найстаршим за віком священнослужителем у нашій єпархії. Отця Володимира любили і добре пам'ятають.

Божий дім у с. Пальче засновано в першій половині 90-х років. Доти в цій місцевості церкви не було, люди ходили у сусідні села. Чин освячення наріжного каменя здійснило духовенство Київського патріархату, але храм освячували московські батюшки в 1995-му.

У травні ц. р. громада вийшла з юрисдикції МП й возз'єдналася з Православною церквою України. На загальних зборах парафії майже всі підтримали таку пропозицію. Тодішній настоятель, на жаль, вирішив «зберегти вірність» російській церкві.

СКУЛИН

9 жовтня, в 17-ту неділю після П'ятдесятниці, разом із високопреосвященним в храмі Апостола і євангеліста Йоана Богослова цього села Ковельського благочиння правили: старший декан протоієрей Іван Бонис, декан Свято-Димитрівського округу протоієрей Анатолій Александрук, настоятель священ-

ник Сергій Куль, інше духовенство. Благословенними грамотами архієрей нагородив активних парафіян.

У проповіді архієрей привітав із престольним святом і зазначив, що згідно з Одкровенням Йоана Богослова, нас чекає щасливе і вічне життя тут, на землі, гарні перспективи у Царстві Божому. Для цього потрібно пройти тернистий шлях боротьби із собою. Перемагати можна багатьох, але справжній воїн, каже душпастир, зможе перемогти себе. Це щоденна боротьба з тим, що нам шкодить. Тож дотримуючись Заповідей Господніх, потрібно бути конкретним. «Якщо ми живемо в Україні, значить йдемо до української церкви», – наголосує керуючий єпархією. І не має бути розмитості, бо напівправда спотворює сутність християнського буття.

Божий дім у Скулині засновано 1878 року на місці колишньої каплиці. Церкву «за совєтів» закрили, щоб перетворити на спортзал. Але 1989 року селяни провели ремонт святині і 9 жовтня відновили богослужіння. Храм тридільний, дерев'яний, пам'ятка архітектури місцевого значення. Під час ремонту 2012 року оновлено фасад, облаштовано територію.

Після повномасштабного вторгнення Росії в Україну парафія вийшла з Московського патріархату і возз'єдналася з ПЦУ. Проте церкву було опечатано й богослужіння доводилося звершувати на підвір'ї. 6 вересня громада нарешті змогла увійти до свого храму.

КУЛИКОВИЧИ

Митрополит Михаїл відвідав парафію Покрови Пресвятої Богородиці в цьому селі Маневицького благочиння на престольний празник.

14 жовтня з високопреосвященним служили: декан протоієрей Андрій Закидальський, настоятель протоієрей Олександр Климук, інші душпастирі. Під час хресної ходи освячено поклонний хрест на підвір'ї храму.

У слові владика зазначив, що до Діви Марії ми звертаємося, не маючи страху перед Нею. До Господа молимося «обережніше», а до Божої Матері – як до своєї мами: звертаємося до Творця з особливим пошануванням, Пречистий – розповідаємо про життєві турботи і хвилювання. Найбільше ікон в Україні присвячено Богоматері. Сьогоднішнє свято піднесене особливим станом душі – щастям, яке базується на любові. Любов перемагає усе: страждання, ненависть, негарзди... Адже Бог є любов, і в цьому суть нашої віри.

Господній дім у Куликовичах (раніше – Кульковичі) побудовано в 1832 році на місці старої дерев'яної церкви. У Першу світову війну вона згоріла. В 1930–1931 рр. селяни заново звели храм, де зберігали фрагмент хреста зі старої святині з написом про її будівничих. Наприкінці 50-х атеїстична влада закрила церкву й намагалася знищити реліквію, а 1962 р. її «зняли з реєстрації». Вірянам вдалося зберегти на престольне Євангеліє (1864 року видання) – його сховали в картоплі.

У 1989 р. церкву відреставрували, поставили новий іконостас, який освятили 1992-го на Покрову. Царські врата виготовлено за зразком XVIII ст., у бароковому стилі. Тоді відновили й богослужіння.

Громада у березні ц. р. змінила юрисдикцію і тепер разом зі священником – у єднанні з ПЦУ. Хором, як і багато років доти, керує матінка. Допмагають священникові подружжю звершувати відправи їхні діти, а їх у родині восьмеро.

ГОРАЙМІВКА

Владика Михаїл очолив Божественну літургію і в парафії Покрови Пресвятої Богородиці цього села Маневицького благочиння.

16 жовтня, у 18-ту неділю після П'ятдесятниці, з високопреосвященним служили: декан протоієрей Андрій Закидальський, настоятель священник Тарас Побер, інше духовенство.

Церковними відзнаками й архієрейськими благословенними грамотами нагороджено о. Тараса й активних парафіян, зокрема, директора місцевої школи Миколу Давидюка.

Під час хресної ходи архієрей здійснив чин освячення Державного Прапора України і стяга Волинської єпархії, що встановлені на підвір'ї храму.

У проповіді керуючий єпархією зазначив, що Господь заповідав нам сьомий день присвятити Йому. Цього дня ми єднаємося у вірі, єдиними вустами прославляємо Творця. Маючи спільні чесноти, гартуємо свій характер. У сьомий день відновлюємо свої стосунки з Богом. До церкви потрібно приходити з любов'ю. Часто говорити рідним і близьким слова любові, проявляти її в добрих справах. Це почуття об'єднує нас.

Божий дім у Гораймівці було зведено в 1878 році. Тоді до парафії входили сусідні села Матвійки (нині – Матейки), Погуляни і Красноволя. Громада мала церковноприходську школу. В Першу світову війну дерев'яна церква з усіма спорудами згоріла. У 1935–1937 рр. поставили нову. Керував будівництвом священник Віталій Сагайдаковський за допомогою місцевих поміщиків, землевласників, односельців. Храм освятили на честь Покрови Пресвятої Богородиці. Під час Другої світової церква вистояла і не припиняла богослужіння. Проте коли прийшла атеїстична влада, у 1962 р. її «зняли з реєстрації», а в 70-х повністю розібрали. У 1980-му знову розпочали будівництво церкви на пожертви селян, допомагали місцеві майстри. З колишнього храму вціліло декілька ікон: виносна богородична і дві з архангелами, які зберігалися у Свято-Троїцькому храмі Матейків. Освятили церкву в жовтні 1993 року.

Цьогоріч у травні громада полишила Московський патріархат і возз'єдналася з Православною церквою України.